

LÁSKA, SEX

VOZIČKÁŘI

Obsah

JAK JSEM SHÁNĚLA NEI REPORT, Aneb JAK JSEM STARÁ, TAK JSEM BLBÁ	3
LÁSKA MÁ MNOHO PODOB.....	5
POKUS O POUSTEVNICKÝ ŽIVOT	9
JAK RADEK MÁLEM PROSOULOŽIL VOZÍK	11
SEN PLNÝ LÁSKY, SLUNCE A EROTIKY	13
REALITA ŽIVOTA	17
PROČ PÁN BŮH STVOŘIL MALÉ ŽENY	20
KÁJA	24
HRA NA PRAVDU	26
REJSEK, HLEMÝŽĎ A SEX	29
NA CO CHLAPA?	32
MŮJ S MOJŮ	35
LÁZEŇSKÝ ROMÁNEK	38
DAR, ANEBO TREST	41
WANDA	43
PRVNÍ HODINA VÝUKY EROTIKY	47
PŘED LÁSKOU NEUTEČEŠ	49
CHUŤ JABLEK	52
VAŠEK	55
NOVÝ ZAČÁTEK NOVÉHO ŽIVOTA	59
V NEMOCNICI	62
SKORO JAKO LÁSKA	64
POSLEDNÍ CIGARETA	67
POMSTA JE KRÁSNÁ VĚC	69
EROTIKA NA ZÁCHODĚ	71
KÁMASÚTRA NA SCHODECH	73
ZE VZPOMÍNEK SE ŽÍT NEDÁ	75
A CO ŽENY?	77
ŽERT	80
KDE MÁŠ TEN ZÁCHOD	84
NEUMŘE HLOUPÁ	87

JAK JSEM SHÁNĚLA NEI REPORT, Aneb JAK JSEM STARÁ, TAK JSEM BLBÁ

Když jsem se zeptala mladého prodavače, jestli má NEI Report, vyvalil na mě oči.

„Co je?!“ Chtěla jsem na něho vyjeknout. Když se ale otočil ke mně zády, aby srovnal časopisy v regálech, pohled mi sjel na jeho zadeček. Malý, krásný, neuvěřitelně sexy zadeček. „Proč si vy, všichni zdraví lidé myslíte, že slovo „sex“ a slovo „vozičkář“ použít v jedné větě je neslušné?! I já jsem člověk, žena se vším všudy, se stejnými potřebami jako vy! Tak proč bych se nemohla zajímat o lásku a vše, co k ní patří?!“

Otočil se ke mně a zakoktal: „Jo, teda ne, teda ano...já jen, že takovou literaturu my tady nevedeme.“

Chtěla jsem se ho zeptat „proč“, ale pohled na mladíka zepředu byl ještě zajímavější. Raději jsem se jen nadechla, otočila svůj invalidní vozík a vyjela na čerstvý vzduch. Nutně jsem ho potřebovala. Po chvíli jsem se opřela do kol a málem vrazila do souseda.

„Co sháníte takhle po ránu?“ Usmál se na mě.

„NEI Report,“ odpověděla jsem. „Chtěla bych jim tam poslat nějaké povídky.“

„Vy? Do vás bych to popravdě neřekl.“ Nasucho polkl a já taky. Raději jsem rychle odjela domů. Nechápala jsem, čemu se všichni tak diví. Kdy už konečně lidé pochopí, že i k životu na vozíku sex patří?!

„Tak co nového venku?“ zeptal se manžel po mém návratu domů.

Mávla jsem rukou. „Ani se neptej. Jela jsem úplně zbytečně. NEI Report jsem stejně nesehnala.“

„Cóóó?“ nevěřil vlastním uším. „Ty sháníš NEI Report?“

„Ano, mám několik povídek a Jana říkala, že jim už pár svých poslala, tak proč to taky nezkusit.“ Dodala jsem na vysvětlenou.

„Víš ty, jaké povídky tam jsou?“ Vyzvídal.

„Zamilované, s lehkým erotickým podtextem...“

Zasmál se, mávl rukou a odešel. Nechápala jsem – mladý prodavač, který ztratí řeč, soused, který byl z toho v šoku, chechtající se manžel... To nebude samo sebou.

Vzala jsem si teda notebook na klín a zapnula internet. Na titulní stránce NEI Reportu byla nahá žena. A co? To nic neznamená? To dnes vidíte skoro ve všech novinách. Ženské tělo je přece krásné, tak proč ne?

V záložkách jsem si našla „Povídky“, otevřela a začetla se. Oči mi lezly z důlků. Nejsem puritán, to spíš zjištěním, kam jsem to chtěla své příspěvky posílat a ještě jsem se tím každému na setkání chlubila.

Po přečtení asi třetí povídky jsem počítač zase vypnula a šla si uvařit kafe. Manžel počkal, až se napiji, než se mě s úsměvem zeptal: „Kolik těch povídek pro NEI Report máš? Můžu si je taky přečíst? Ať vím, co se v tobě skrývá, o čem sníš, jaké máš touhy, představy... Jako tvůj manžel bych o tvých potřebách a erotických fantaziích měl vědět, nemyslíš?“

Málem jsem mu řekla něco ošklivého. Místo toho jsem na něho vyjekla:

„To jsi mi nemohl říct? Já jsem byla přesvědčená, že jsou to povídky s lehkým erotickým podtextem a ono jde o bomby plné sexu. Víš, jak jsem musela před těmi lidmi vypadat?“

Manžel se zasmál: „Já netušil, jaký časopis jdeš shánět. Nepochlubila ses. Taky by mě nenapadlo, že ty ve svém věku ještě nevíš, co píšou na stránkách NEI Reportu.“

LÁSKA MÁ MNOHO PODOB

Táňa mlčela. Věděla, že Dušan má pravdu, ale nechtěla to přiznat.

„Ty si myslíš, že je to normální, když tě ten tvůj drahý drží doma a nedovolí ti nikam jít?“

„On mě doma nedrží,“ bránila ho Táňa. „Pouze si přeje, abych tam byla s ním. Nedrží mě násilím. Zkrátka si to přeje a to je přece rozdíl!“

„Myslíš? A co to teda je?“ rozhořčil se Dušan. „Nechala jsi práce, která tě bavila, ve které jsi byla dobrá, nechodíš mezi kamarády. Kdy jsi naposledy šla s holkami na kafe?“ Táňa se zamyslela.

„Vidíš, už se ani nepamatuješ,“ vytrhl ji z myšlenek kamarád. Měl pravdu. Znali se od dětství a tak když Táňa přestala chodit ven, začala se všem vyhýbat, vymlouvat se, Dušanovi bylo jasné, kdo za tím vším stojí. Vladan a jeho poněkud sobecká láska. Chtěl mít Táňu pouze pro sebe, schovat ji před světem. Vlastnit ji.

„Já tě přece miluji,“ říkávala mladá dívenka starému vozíčkářovi. „Jenom tebe, nikoho jiného nemám a nechci mít, jsi pro mě vším a vůbec mi nevádí, že jsi na vozíku,“ ujišťovala ho. „Takového jsem tě poznala, takového tě miluji, takového tě chci. Potřebuji ale také chodit ven, mezi lidi, mezi kamarády...“

„Já ti to přece nezakazuji, Táničko, miláčku. Pouze si přeji a prosím, abys byla se mnou doma. Co ti tady schází? Všechno ti koupím.“

„Já vím,“ přikývla. Neustále ji zasypával drobnými dárky i hodnotnými dary. Kupoval ji všechno, na co si jen vzpomněla.

„A ven? Táničko, miláčku, chodíš přece do obchodu, tam máš lidí kolem sebe, kolik chceš. Když jsme u toho,“ podal jí nekonečně dlouhý seznam, „Zajdi mi to, prosím, koupit. Udělám k večeři specialitu. Cestou mi toto podej na poštu, z čistírny vyzvedni sako a podívej se, jestli už dostali tu knihu o Africe. Ještě bys mi mohla z vědecké knihovny půjčit Základy atomové fyziky...“

„To je všechno?“, nevěřicně se zeptala Táňa. „To si ani nezapamatuji.“

Vladan okamžitě vytáhl druhý lístek: „Neboj, lásko, všechno jsem ti tady napsal. Vezmi si auto, ať jsi brzo doma. V šest přijde náš ředitel s manželkou na večeři, Byl bych ti moc vděčný, kdybys ještě upekla tu výbornou buchtu. Ty jsi tak skvělá ženská a já tě moc miluji, ale už utíkej a na nic, prosím tě, nezapomeň!“ Nevěřila svým uším. Lístky

si strčila do kapsy u kalhot. Proč něco neudělal sám? Celý den seděl doma, napadlo ji. Z myšlenek ji vytrhl jeho hlas: „A hned se vrať!“ Spěchala, jak nejvíc mohla.

„S kým ses zase zakecala?!“, přivítal ji mezi dveřmi, „Prosil jsem tě, aby ses nikde nezdržovala.“ Nečekal na odpověď, jenom mávl rukou, otočil svůj invalidní vozík a odjel do kuchyně. Z tašky vytáhl lístek a přes rameno volal: „V té čistírně jsi byla? Co tu knihu, dovezla jsi? A na fyziku jsi nezapomněla?“ Táňa si zacpala uši, zabořila se do křesla a zavřela oči. Potřebovala si chvíli odpočinout, potrebovala trochu klidu a ticha. Ale i přes zacpané uši uslyšela jeho neodbytný hlas: „Táničko, lásco, miláčku, pojď sem, prosím tě!“ V kuchyni jí podal hrnec plný brambor. „Oškrábej mi je a rychle, prosím. Potom mi očisti a ozdobně nakrájej mrkev, okurek, rajčata, papriku...“ dál už neposlouchala. Nadechla se a řekla: „Jsem strašně unavená, všude bylo plno lidí, hustý provoz, jeden blázen...“

„Táničko!“, skočil jí do řeči, „Pan ředitel je za chvíli tady. Ty brambory! A co bude s buchtou?! Jsi šikovná holka, pohni se trochu! Ještě potřebuji tu zeleninu!“

Sotva stihli společnými silami dovařit večeři, ozval se zvonek. Vladan zavřel Táňu do kuchyně.

„Rychle to tu uklid', uprav si make-up, hezky se učeš a obleč si ty červené šaty, já tě zatím omluvím. Ale rychle, prosím tě! Dneska jsi jako zpomalený film!“ Než stihla polknout, uslyšela ještě jeho slova: „Tánička za chvíli přijde. Spala a teď se musí dát trochu do pořádku, jak sama říká. To víte – mladá ženská – všechno ji strašně trvá. Než se rozmyslí, než se rozhýbe...“

Do očí se jí tlačily slzy. Měla sto chutí vejít s hadrem na nádobí do obývacího a říct jim pravdu. Nakonec ale jen mávla rukou. Nemělo to cenu. V tu chvíli se v ní něco zlomilo a ona učinila zásadní rozhodnutí.

Když na druhý den potkala Dášu, zeptala se jí: „Nemáš chuť na kafe? Já strašnou.“ Nečekala na odpověď, vzala Dášu pod paží a zahnula do kavárny. „Dvě kávy a dvakrát dvě deci červeného!“, zavolala na servírku, sedla si za stůl a opřela si hlavu do dlaní. „A dvakrát čokoládový dort,“ zavolala ještě.

„Tak co je? Děje se něco?“, vyhrkla Dáša: „Copak to ten tvůj inženýr s tebou provádí? Zamyká tě doma? Bije tě? Já ti říkala, že s vozíčkářem není žádná legrace, že to budeš mít těžké.“

Táňa jenom zavrtěla hlavou a usmála se: „Kdepak! Vladan je hodný. Skoro všechno zvládá udělat sám. Jen kdyby se mu chtělo. A má mě rád.“

„Tak proto jsi pořád tak unavená a ztrhaná. Z přemíry lásky!“ zvolala Dáša. Pak ale ztišila hlas a pokračovala: „Zestárla jsi aspoň o deset let za těch pár měsíců života s ním.“ Zarazila se: „Tys ho zabila! Jasně, jinak bys tady ani nemohla sedět a pít kafe.“ Táňa se zasmála: „Nezabila, neboj, i když by si to občas zasloužil,“ zarazila se: „který chlap ne, že.“

„Tak potom nechápu, jak to, že tady sedíme. Nebude tě hledat?“

V tu chvíli se ozval telefon: „Táničko, lásko, já vím, že sedíš s Dášou v kavárně...“

„Jak to víš?“ Skočila mu do řeči.

„Přiď, prosím tě domů. Teď hned! Potřebuji tě! Nutně! Akutně! Okamžitě!“

„Stalo se něco?“, zeptala se, když uslyšela tolik naléhavých proseb. Nebo spíš příkazů? Neodpověděl, jenom zopakoval: „Okamžitě! Prosím.“

Vstala, položila na stůl dvě stovky, omluvila se a utíkala domů.

„Ty si myslíš, že já si nezjistím, kde a s kým jsi?“, přivítal ji mezi dveřmi.

„Co se stalo? Co potřebuješ?“, zeptala se, ještě než si stihla svléknout kabát. „Znělo to tak naléhavě, jakoby jsi spadl z vozíku,“ rozhlédla se kolem. „Tak co se stalo? Co potřebuješ?“

„Co potřebuji?! Já nevěřím vlastním uším! Přece tebe! Tady! Doma!“

Teď nevěřila vlastním uším Táňa: „Kvůli tomu jsi mě tak naléhavě volal? Já se lekla, že se něco stalo.“

„To, že tě mám rád a potřebuji tě, to ti je málo? Co víc bys ještě chtěla?! Víš, co by za to jiná ženská dala, kdyby ji chlap miloval tak, jako já tebe?“

Zahleděl se na její postavičku v minisukni a přiléhavém tričku. Začal si představovat, kam až vedou její dlouhé nohy... jaké poklady ukrývá kratičké tričko... kolik slasti, kolik rozkoše mu poskytuje její nádherné tělo...

Milovala, když ji svlékal očima, když se na ni díval jako lovec na kořist...

Ale sex není všechno.

Celý následující den přemýšlela, jak mu říct, že takhle už dál žít nemůže. Že se cítí jako ve vězení a jako služka. Neustále ponižovaná a využívána. Rozhodla se, že mu to večer, až se Vladan vrátí z kavárny, řekne. Už opravdu dál nemohla. Dnes večer se mu to rozhodla říct.

Uvařila večeri, sedla si za stůl a čekala. Když uslyšela zarachotit klíče v zámku, otevřela láhev vína, naplnila dvě skleničky a zhluboka se nadechla, aby zvládla celý monolog, který si připravila.

„Táničko, sluníčko, miláčku...“, začal Vladan, když pohledem zhodnotil celou situaci.

„Miluji tě.“, a podal ji obrovskou kytici růží.

Táňa se znovu nadechla, připravena začít se svým proslovem.

„Vyrazil jsem ti dech?“ Zeptal se. „Ne, nic neříkej, zavři oči a nastav dlaň.“

Nechtěla, ale nedokázala ho neposlechnout. Když oči opět otevřela, ležela jí v dlani krabička s náhrdelníkem z pravých perel. Natáhla ruku, že mu je vrátí.

„Nic neříkej, lásko,“ skočil jí do řeči. „Na nic se neptej, jsou pravé a jsou pro tebe. Protože jsi tak krásná, protože jsi tak skvělá, protože tě miluji. Protože život s vozíčkářem je těžký.“

„To ne,“ skočila mu do řeči.

„Víš, Táničko, láska má mnoho podob.“

S tichým povzdechem polkla připravený monolog. Perly byly nádherné a ona mu dnes už nedokáže říct to, na co se celý den připravovala. Možná zítra, možná příště... Vždyť Vladan není zase tak zlý a jak sám říkává – láska má přece mnoho podob.

POKUS O POUSTEVNICKÝ ŽIVOT

„Ne, Marie! Nezdržuj mě!“ Obrátil se k manželce zády a zahleděl se ven z okna. Když už se k tak radikálnímu kroku konečně odhodlal, nesmí to teď vzdát. Dlouho se na tuhle chvíli připravoval, ale až teď našel odvahu k tomu, aby to uskutečnil. Aby jí řekl vše, co ho tíží, co ho trápí. Párkrát to i zkoušel, ale vždy když začal a Maruška k němu obrátila svoje pořád krásné modré oči a chytla se za srdce, vzdal to. Proto se teď raději díval ven oknem, aby našel sílu říct jí všechno, co ho trápilo a užíralo. Za těch třicet let manželství se toho nasbíralo víc než dost. Proto se zhluboka nadechl a pokračoval: „Nemá to cenu.“

„Vlád'!“ Zašeptala rozechvělým hlasem.

Mávl rukou: „Byl to omyl, Marie. Celé naše manželství byl omyl.“

„Ale...“ zaprotestovala.

„Omyl!“ Trval na svém. „Když jsem nelhal já tobě, lhala si ty mně. Jsi krásná, dráždíš mě, vzrušuješ mě, ale sex není všechno!“

„Od kdy?“ Zeptala se tónem, který ho pokaždé dostal. Ted' měl co dělat, aby se udržel. Raději tvrdě pokračoval: „Už toho mám dost, Marie! Toho tvého divadla! I teď se jistě držíš za srdce a tváříš se, že nemůžeš dýchat. Jenom abys mě přitáhla k sobě, abys mě dostala do postele, protože víš, že tam pokaždé podlehnu. Ale ne! Celá ta léta jsi ve mně viděla jenom chudáka na vozíku, nebo svoji sexuální hračku! Byl jsem obětí tvých choutek!“

Díval se ven oknem na sluncem zalitý kraj. Byl krásný. Stejně krásný byl i motýl, který poletoval sem a tam... jak mu tu jeho volnost záviděl. Ale teď konečně našel odvahu a za chvíli už bude taky tak volný! Volný! Jako ten motýl...

„Já vím, co mi chceš říct,“ pokračoval. „Ted' se chytáš za svá krásná ňadra, ale já...“, hrdinsky si zat'ukal na hrudník. „Já, Marie, už ti na to neskočím! Já už tě znám. To... to raději...“ na chvíli zaváhal. Potom ale vytáhl ze skříně spací pytel, zhluboka se nadechl a pokračoval: „To raději budu poustevníkem!“ A bez slova rozloučení vyjel na svém vozíku ven, zabouchl dveře bytu, sedl do auta a odjel.

Zastavil až na břehu jezera. Přesedl si na vozík a začal žvýkat stéblo trávy. Bylo mu krásně. Díval se po krajině, sledoval ptáky, mušky na hladině jezera... cítil se skvěle. Uvědomil si, kolik krásy je kolem a on ji neviděl, celých těch třicet let ji neviděl. Tomu

je ale už konec! Všechno se teď od základů změní. Seděl naplněn štěstím až do chvíle, než mu celkem prozaicky začalo kručet v břiše. Zasmál se: „Maličkost.“ Zajel do nejbližší restaurace a plný ideálů a snů se zahleděl do jídelního lístku.

„Tam nic nenajdete,“ přerušil ho číšník. „Tak pozdě už máme jenom guláš.“

„Pozdě?“ Překvapeně se podíval na hodinky.

„Milý pane,“ pokračoval číšník, „Tady nejste doma. Přestože jste na vozíku, nemůžete si sem chodit, kdy chcete a chtít, aby na vás večere čekala třeba do desíti. Tak dáte si ten guláš?“

Přikývl. Číšník se vrátil asi za patnáct minut a postavil na špinavý stůl talíř s gulášem a krajíček chleba: „Knedlíky už nejsou a rohlíky taky ne.“

Guláš byl studený, mastný a bez chuti. Zarazil se – nesmí myslet na to, jak dobře mu vařila Maruška a jak při tom skvěle a svůdně vypadala. Jak voněla!

Vrátil se k jezeru. Pořádně se ochladilo. Vytáhl z auta spacák a vlezl si do něj. Zem ho tlačila pod hlavou. Posunul se o kousek dál, tam ho zase tlačilo pod lopatkami. Šel si teda lehnout do auta. Sedadla byla sice proti tvrdé zemi pohodlná, ale ráno ho bolel celý člověk. Měl hlad a byla mu zima. Zatoužil po horké sprše a dobrém teplém jídle.

Ono u té Marušky vlastně nebylo zas až tak špatně. Skvěle se o něho starala... tak dobře bylo s ní v posteli...

Začal litovat svého včerejšího směšného útěku z domu, i celého toho trapného divadla okolo. A vůbec – když už to vydržel celé ty roky...

Rozhodl se vrátit. Ale jak to Marušce vysvětlí? Zaváhal. Po chvíli si ale uvědomil, že jí nic vysvětlovat nemusí. Ona ho už po těch letech zná lépe, než on sám sebe, a pochopí. Jistě ho už čeká s teplým jídlem, vysprchovaná, voňavá, rozechvělá...

JAK RADEK MÁLEM PROSOULOŽIL VOZÍK

„Proč se pořád tak mračíte, Radku?“

„Vy byste se taky mračila, sestři, kdybyste ze dne na den zůstala na vozíku a přišla o všechno. O své sny, představy, ideály...“

„Nejste ani první, a obávám se, že ani poslední. Rozhlédněte se kolem. Je tady spousta vozíčkářů a nemračí se, žijí! Já vím, je to kruté, ale život jde dál.“

Radek si povzdychl: „Mít osmadvacet a invalidní vozík ...“ Potom však mávl rukou a chystal se k odjezdu.

„Nebudu vás zatěžovat svými problémy.“ Řekl ještě mezi dveřmi.

„Mě tím nezatěžujete, ale probereme to raději někde jinde, co říkáte?“ Zavolala ještě za ním.

Radek si počkal, až měla mladá sestřička noční službu, využil chvíli klidu, kdy už celé oddělení spalo a přijel za ní na ošetřovnu.

„To jste myslela vážně, že jste ochotná probrat se mnou moje problémy?“

Sestřička nalila z termosky do hrnku trochu kávy a podala ho Radkovi. Poté zvedla svůj hrnek.

„Já jsem Milena, ahoj. Jasně, že jsem ochotná to vše s tebou probrat.“

V motorestu byl klid. Milena si po lehkém obědě dala dvakrát dvě deci, aby se jí lépe mluvilo a aby se uvolnila. Měla trochu strach z toho, co všechno by mohlo Radka zajímat. Nemýlila se. Od běžného života až po hodně intimní otázky. Pomalu popíjela víno a povídala a povídala a povídala.

„Ty jsi nějaká zkušená.“ Radek to nemyslel zle, pouze ho překvapilo, co všechno Milena ví o sexu a pohlavním životě vozíčkářů, jak otevřeně s ním o tom mluví.

Zasmála se: „To ani ne, ale snad každého zajímají ty samé věci. Vaše problémy jsou stejné i jejich řešení je podobné. Stačí poslouchat a zkoušet. Když to nejde tak, vyzkoušet to jinak. Nesmíš se bát, musíš experimentovat“

„To tady radíš každému vozíčkářovi?“

Jemně ho pleskla po ruce: „Poradím, ano. Pokud ale myslíš na sex ...“ zarazila se.

„Myslíš si, že jsem nějaká ...“ Větu nedokončila. Vstala a odcházela ke dveřím. Rychle ji dojel a chytil za ruku.

„Promiň.“ Zašeptal a ruku jí políbil. „Promiň, odpusť. Jsem blbec. Jenom nemůžu uvěřit, že ty, taková hezká holka, tady sedíš se mnou, s klukem na vozíku...”

„Co má být? Čemu vozík překáží?“ Naklonila se k němu a políbila ho do vlasů a pokračovala:

„Možná se mi líbíš. Pojď, sedneme si do auta a budeme si ještě chvíli povídat.“

Radek polkl. Byla to výzva, nebo zkouška? Nevěděl, co má udělat, nevěděl, jak se zachovat.

Když mu ale Milena dala v autě ruce kolem krku a začala ho líbat, zatmělo se mu před očima. V tu chvíli přestal přemýšlet. Rychle chtěl sklopit sedadla na lůžkovou úpravu. Hlavou ale bouchl do svého invalidního vozíku. Tiše zanačoval. Vztekle otevřel dveře a vyhodil vozík ven. Milena se zasmála, opět ho objala a zavřela oči. Soustředila se na jeho dotečky, tak něžné a nedočkavé zároveň.

Najednou ale měla pocit, že se na ni někdo dívá a Radek to nebyl, jeho hlavu cítila někde úplně jinde. Otevřela oči. Nemýlila se – okýnkem je sledovaly dva páry očí. Zařvala.

V té chvíli zvedl hlavu i Radek. Tentokrát zanačoval pěkně nahlas, zvedl si opěradlo, nastartoval a rychle odjel.

Ani jeden z nich už neměl na hrátky v autě náladu.

Když zastavili před rehabilitačním ústavem a chtěli vystoupit, Radek, zanačoval znovu.

„Kašli na to,“ utěšovala ho Milena. „Příště nám to vyjde.“

„Já ne pro to.“ Bouchl pěstí do sedadla. „Vozík. Zůstal kdesi tam – venku v příkopě.“

Milena se začala šíleně smát. „Promiň, ale to tady ještě nebylo, aby pacient prosouložil vozík.“

„Kdyby aspoň prosouložil...” vzdychl si tiše Radek.

Milena vystoupila z auta. „Zkusím ti půjčit erární.“

Mlčky se vrátili na oddělení, kde je už čekal službukonající lékař i s Radkovým vozíkem.

„To jste vy, ten hrdina, co vyhazuje vozíky z auta? Kdyby tohle viděl nějaký novinář, tak se náš rehabilitační ústav stane světově proslulý – pacientům tady pomáháme natolik, že vyhazují vozíky do příkopu. Co by na to ale řekl posudkový...”

Po krátké odmlce pokračoval: „Jel jsem zrovna do práce, když vyletěl vozík z auta. A ti dva chlápci, co šli tou dobou z hospody, se museli kouknout, copak se v tom autě děje, že z něho lítají ven vozíky. To zdravý člověk hned tak nevidí. Raději jsem vozík naložil co kdyby se vám ještě někdy hodil.“

SEN PLNÝ LÁSKY, SLUNCE A EROTIKY

Miluji ten stav – ležet bez pohnutí mezi spánkem a bděním, nechat doznívat hezké sny. Třeba o mladém krásném muži, s nádhernýma očima i silnými pažemi. Nosil by mě na rukou, objímal, hladil, vášnivě líbal... Proto nechci oči otevřít, chci ještě chvíli vnímat aspoň teplo postele a nesnáším, když mě někdo v té chvíli ruší a krade mi moje sny. Třeba jenom tím, že se na mě upřeně dívá. A tento pocit jsem najednou měla. Ale kdo, tady v nemocnici, odpoledne, v čase klidu? Budu se muset úplně probrat, abych zjistila, kdo si to dovolil. Vůbec se mi nechtělo a nelíbilo se mi to. Asi budu zlá a budu nadávat, napadlo mě ještě. Pootevřela jsem jedno oko, druhé... a zahleděla se do krásných modrých očí, lemovaných hustými černými řasami. Ty oči byly přesně takové, jako měl v mých snech můj ideál. Byly kousek ode mne a upřeně na mně hleděly. Chvíli jsem přemýšlela, jestli se mi to jenom zdá, nebo je to pravda. Pořádně jsem otevřela oči, abych se probrala a důkladně si prohlédla toho, kdo za mnou přišel z mých snů. Nebo spíš přijel. Seděl totiž na invalidním vozíku. V těch svých krásných modrých očích měl nekonečný smutek. A nepřijel za mnou. Přijel navštívit starší paní, která ležela na vedlejší posteli. Na mě se jen koukal. Škoda. Začínalo to tak hezky – splněnými sny.

„Omlouvám se, nechtěl jsem vás vzbudit.“ Promluvila jeho krásně smyslná ústa. „Ale musel jsem se na vás dívat, nemohl jsem si pomoci.“ Takovou lichotku jsem už dávno neslyšela. Usmála jsem se. Byl to krásný mladý muž a úžasně sexy k tomu. I navzdory invalidnímu vozíku, na kterém seděl. Měla jsem chuť ho přitáhnout k sobě a obejmout. Chvíli jsem přemýšlela, jaký je asi vztah mezi ním a tou starší paní na vedlejší posteli. Matka to nebyla, že by přítelkyně? Trochu veliký věkový rozdíl. Ale byla to jejich věc a mě do toho vůbec nic nebylo. Abych je nerušila, vzala jsem si z nočního stolku knihu a začetla se do ní. Po pravdě řečeno jsem ani netušila, co čtu. Moje myšlenky byly blízko toho krásného muže. Hodně blízko. Už ani blíž být nemohly. On byl přímo z mého snu, takže jsem měla právo na něho myslet.

Když se na druhý den ukázal znovu, oznámila jsem mu, že paní Koutná byla již propuštěna do domácího léčení, odjela a on jde tudíž pozdě. Tím jsem považovala naši debatu za skončenou a zahleděla jsem se zpět do knihy, aby na mě nepoznal, jak ho lačně hltám očima.

„Já vím,“ jeho odpověď mě překvapila a donutila zvednout zrak. Ještě víc mě překvapilo to, co řekl vzápětí: „Přijel jsem za vámi.“ V tu chvíli jsem přestala dýchat.

Byl to fakt, nebo jen další můj sen, přání mého mladého těla? Zavřela jsem knihu a čekala, co bude. Přestávala jsem se orientovat v tom, co je sen a co skutečnost. Ty krásné oči tam pořád byly a hleděly na mě. Chvilí jsem se v nich topila a vůbec jsem se nebránila. Naopak – užívala jsem si to. Užívala jsem si nádherné teplo, co mi zaplavovalo tělo, to jemné sladké chvění okolo žaludku, které se šířilo níž a níž. Začala jsem si představovat... Zakašlal. Opět mě vytrhl z mých snů. Vrátila jsem se do reality: „Za mnou?“ Byla jsem lapena v jeho sítích. A bylo to krásné.

„Ano, chtěl bych být váš kamarád, váš přítel. Taky si s vámi povídat.“

„Taky si povídat? A co ještě?“

Moje slova ho zaskočila a mně došlo, že jsem to přehnala.

„Dáte si kávu?“ Zeptala jsem se rychle, abychom přešli na jinou kolej. Přikývl. Zavřela jsem tedy knihu, vstala z postele a uvařila dvě kávy. Otevřela jsem balíček sušenek a sedla si vedle něho.

Začal povídat o tom, jak mu paní Koutná zachránila život, když se před časem pokusil o sebevraždu a taky o tom, jak je strašně sám, nemá koho držet za ruku, v náručí... a jak to už přestává zvládat. Chtělo se mi zakřičet: „tady jsem!“ Dostala jsem ale strach, že bych to celé pokazila a tak jsem tam jenom tak seděla a čekala.

Upil ze šálku, zahleděl se oknem ven a začal mluvit o tom, jak měl všechno – mládí, nový dům, krásnou ženu, zdravé dítě.

„Podařilo se mi splnit si mužskou povinnost – zasadit strom, postavit dům a zplodit dítě.“ Odmlčel se. Polkl slzy a pokračoval.

„Potom přišel povolávací rozkaz. Na vojnu se mi moc nechtělo, ale nedalo se nic dělat.“ Vzpomínky ho viditelně bolely, ale navzdory tomu povídal dál.

„Byl podzim, venku pršelo a my pochodovali, dělali zákopy, váleli se v blátě a major řval, že z nás udělá chlapy. Na druhý den jsme ještě dělali v blátě kliky a běželi nějaký kilometr, než se mi zatočila hlava a začal jsem vidět dvojmo. Pak si vzpomínám už jen na růžové slony, kteří mi neustále létali před očima. Byli malí, kulatí a smáli se mi. Taky tam byli modří klokani, kteří plavali v umyvadle a zelení ufoňi, kteří do mě neustále píchali a škrabali mě. Chtěl jsem jim utéct, ale nešlo to, nemohl jsem se z neznámých důvodů hýbat. Bylo to hrozné. Když konečně všichni zmizeli, byl venku sníh, já ležel na nemocniční posteli, maminka seděla vedle mě na židli a mluvila něco o tom, že všechno bude zase v pořádku. Nebylo. Už nikdy nebylo. Vůbec jsem se nemohl postavit na nohy. Neustále mě vozili na vozíku a lékaři pomalu, ale jistě přestávali mluvit o tom, že je to všechno jenom dočasné, a že zase bude všechno jako dřív.“